KANAT ATKAYA

Taraftarın Nalıncı Keseri

1999-2000 sezonunu hatırlarsınız herhalde. Zaten o sezonu hatırlamayana *"Abi sen hangi takımı tutuyorsun, bi açıklar mısın rica etsem?"* diye sorarlar. Di mi ama?.. Neyse, o sezon takım süper gidiyor. Takım ligi rahat bir vaziyette önde götürdüğü ve UEFA'ya asıldığı için kaba tabirle işi biraz sermiş... İkinci yarıdaki Fenerbahçe maçına kadar oynadığı 25 lig maçında 22 galibiyet, bir mağlubiyet (Gazlantep'le ilk hafta oynanan maç) ve üç beraberlik alan takım, önce Fenerbahçe'ye yeniliyor, ardından da Erzurumspor'la deplasmanda berabere kalıyordu.

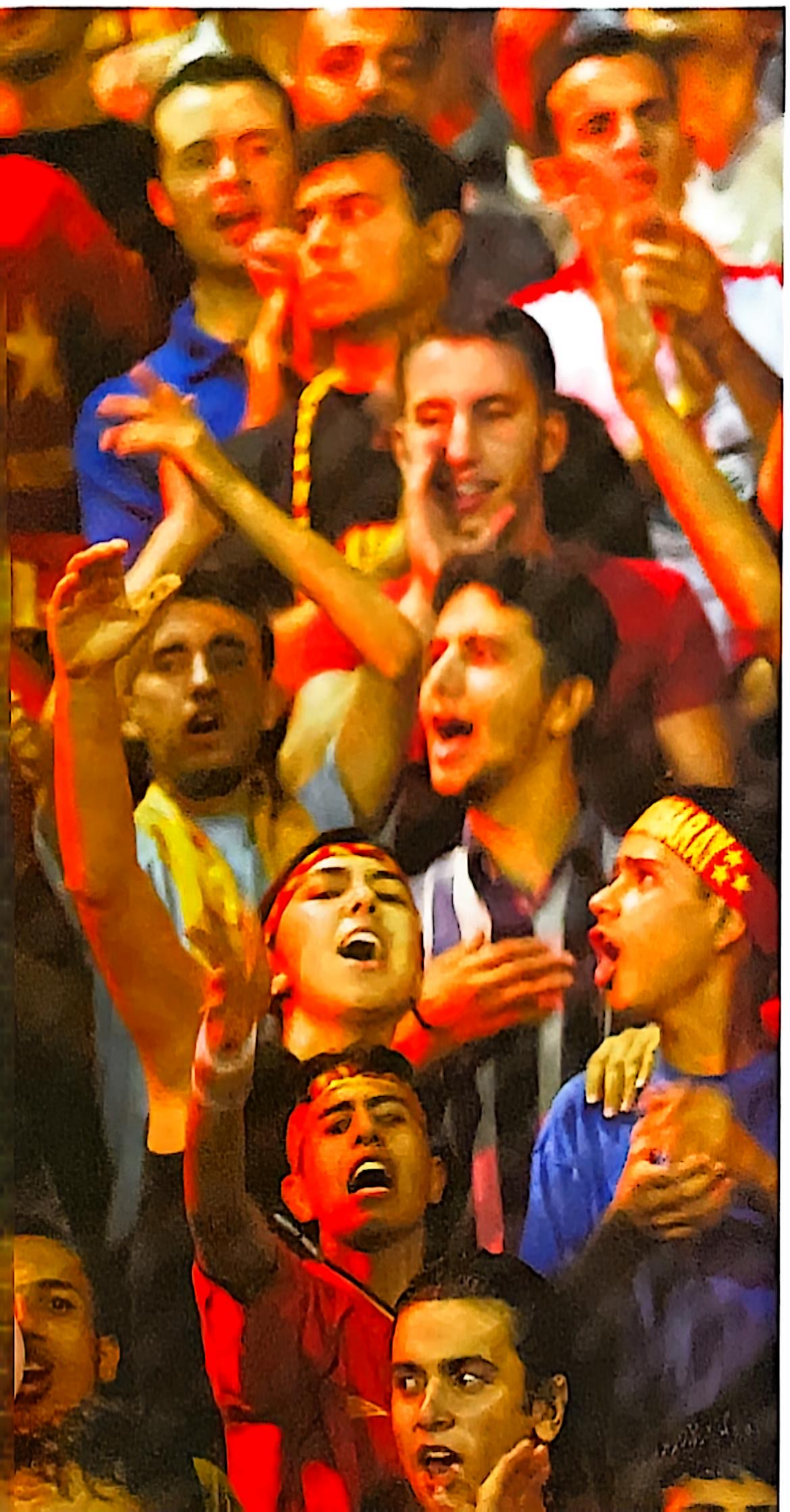

Bu arada Beşiktaş'la puan farkı da 6'ya iniyordu. İşte tam da o hafta İnönü'de BJK'yle oynayacağız. BJK haklı olarak bizi yenip farkı 3 puana indirmek, kalan haftalarda Galatasaray Avrupa'ya aklını takmışken, aradan sıyrılıp şampiyonluğa ulaşmak istiyordu. Zaten bu maçtan sonra kalan 5 maçtan 2 galibiyet, iki beraberlik ve iki mağlubiyet aldığımız düşünülürse, bu amaçlarına ulaşabilecekleri de net bir şekilde ortaya çıkıyor. Maç, hatırlarsınız Fevzi'nin o acaip ıskasıyla gelen golle 1-1 bitmişti ve bize gerekli puan rezervini korumuştuk.

Rasyonel Düşünme Yetisi!

Her neyse; işte o BJK maçına gitmeyi çok istiyorum ama işlerim o kadar yoğun ki, gazeteden bir türlü çıkamıyorum.
Zaten deplasman takımına az bir bilet kontenjanı ayrılıyor. Onlar da tükenmiş. Maça bir saat kala bir mucize oluyor ve maça gidebilme ihtimali doğuyor. Fakat Galatasaray tribününe girmem imkansız.
Karaborsa falan, rasyonel düşünme yetisine sahip herhangi bir rakip taraftarın yapmayacağı bir hareket yapıyor ve Beşiktaş Kapalı tribünü için bir bilet alıyorum.
O zaman spor filan yazmıyorum.
BJK Kapalı tribününde tanıdıklarım var ama derbi maçında insan arkadaşının bile güvenliğini sağlayamayabilir. Onları da zor durumda bırakmamak için kıyıda bir yere geçiyorum ve maçı seyretmeye başlıyorum.
Öncelikle şunu söyleyeyim: Benim yaptığım armutluğu rica edeceğim siz yapmayın arkadaşlar.
Birincisi, hakikaten zor bir şey.
İkincisi, rakip takıma saygısızlık. Bu ikincisini, daha sonra, maçtan sonra *"Ben ne yaptım?"* diye düşünürken fark etmiştim aslında ya her neyse...

Klişeler Ötesi

Bu arada size *"Aslında hepimiz kardeşiz... Bakın benim abim Fenerli, dayım Beşiktaşlı, ben Galatasaray taraftarıyım. Kavga etmeden kardeş kardeş maç seyredebiliyorsak bu öfke niye?.."* tarzı klişele ötesi cümleler kurmayacağım.
O fikirlere katılsam da, artık böyle söylene söylene içi boşaltılmış, bu tür mesajları ağzına bile almaması gereken insanların dilipe pelesenk olduğu için içim kaldırmıyor...
O gün başka bir şey fark ettim.
Mesela ikili bir pozisyon oluyor, ben tabii ki içimden *"Yuh be faul!"* derken fark ediyorum ki; yanımdaki Beşiktaşlı da *"Faul ulan, buz gibi faul"* diyor.
Pozisyon bence bizim lehimize, ona göre -haklı olarak- BJK lehine.
Bu kaç pozisyonda tekrarlandı anlatamam.
Hani hakem ikimize de düdük verse, maç bir dakika sürmez.
Ben diyeceğim aut, o diyecek korner... ben diyeceğim penaltı, o diyecek hakemi yanıltmaya yönelik hareket al sana sarı kart...

Neyin Empatisi?

Taraftar olmak böyle bir şey işte.
Ne kadar objektif olmaya çalışsak da; tribünde hep beraber maç izlerken bütün kararları nalıncı keseri gibi kendimize kesiyoruz.
Tutup da *"tribünde empati kuralım... kendimizi rakip taraftarın yerine koyalım arkadaşlar"* diyecek ve kendimi "parmak arası terlik, tütsü, pareo, mistik alemler, etnik müzikler diyarı"na ışınlayacak halim yok. Ama kabul edelim, nalıncı keseriyle kendimizi doğradığımız da olmalı bazen... Fark etmeden bir fair-play yazısına dönüştüğünü zannettiğim bu yazıyı, tüm sahtekar fair-play bezirganlarına ve gerçek taraftarlara hediye ediyorum.
Sıcak servis yapınız...